

Stefano Gorla
ilustrace Ivano Ceriani

O ZÁZRÁKU VÁNOC

Jak se malý myšák
spřátelil s papežem

karmelitánské
nakladatelství

Stefano Gorla
ilustroval Ivano Ceriani

O ZÁZRAKU VÁNOC

Jak se malý myšák
spřátelil s papežem

karmelitánské
nakladatelství

„Jirko! Jirko!“ volala maminka Lenka. „Mě z něj jednou trefí šlak!“

„Děje se něco s vaším maličkým, Lenko?“

„Ne, ne. To zase Jirka. Jako vždycky: večere je na stole, a on se toulá kdoví kde.“

„Ahá, Jirka... Nebojte se, ten se neztratí. Je trošku lehkomyslný, ale jinak je to šikovný kluk, určitě nebude daleko.“

„Doufejme. Neviděla jsem ho už od oběda. Vždycky někam zmizí, a že má být doma na večeři, to se mu úplně vykouří z hlavy. Nikdy nepříjde včas, a popravdě řečeno, takhle roztěkaný je i ve spoustě dalších věcí. Ostatní děti snědí všechno, co je na stole, a já abych pak rychle hledala, co mu mám dát.“

„To znám, Lenko,“ povzdechla si maminka Lída,
„ale teď už musím běžet, aby byla i u nás večere na stole včas.“

„Jirko! Jirko! Poslední varování! My jdeme jíst!“

„A hrome, volá mě máma,“ uvědomí si Jirka a přidá do kroku.
O večeři mu tolik nejde, spíš nechce mamince přidělovat starosti.
Hlad skoro nemá a nebude se handrkovat o jídlo s ostatními.

„Ahoj Jirko, ty běžíš domů?“ ptá se ho Matyáš
a na chvíli se k němu přidá.

„Ahoj Matyáši! Máma volala, že večere je na stole, tak si musím
pospíšet,“ odpověděl Jirka.

„To máš štěstí, že tě někdo volá na večeři!
Já si musím k snědku něco sehnat vždycky sám.
Tak dobrou chuť, Jirko!“

„Tobě taky. A když nic neseženeš, stav se u nás, maminka ti určitě
něco nechá.“

A pak už se rozběhli každý jiným směrem: Jirka domů a Matyáš
k řece protékající Římem, která se jmenuje Tíbera.

Mám devět bratrů a tři sestry. Jmenuju se Jirka, což je v Římě dost neobvyklé jméno.

Myslím, že tatínek ho zaslechl v přístavu Ostia, líbilo se mu, a tak jsem tu teď já, Jirka, sedmý z třinácti sourozenců. Jsme římské myšky a žijeme tu od nepaměti. Pocházím z významné a početné rodiny, Řím na nás může být pyšný. Naše rozvětvená rodina žije jak podél Tibery, tak na římských pahorcích. Říká se, že naši předkové žili v Římě už v době, kdy to byla pouhá vesnice, a součástí téhle sympatické rozvětvené rodiny jsem teď i já.

Zvláštní je na mně nejen moje jméno, ale i spousta dalších věcí.

Musím říct, že se mi moje jméno moc líbí.

Jiří pochází z řeckého Georgios a znamená „ten, kdo obdělává zemi“.

Moc pěkné jméno!

„Žít v početné rodině není žádný med,“ říkával dědeček.

Jirka se usmál. Pro něj to neplatilo, nevěřil totiž, že jídlo je v životě to hlavní.

Moc důležitá je přece i spousta dalších věcí, říkal si v duchu.

Mít tolik sourozenců je taky radost! Nikdy nejsi sám, tobě záleží na nich a jim na tobě. Když se ti něco stane, druzí ti pomohou. Jasně, někdy si tě dobírají nebo zrovna nemají chuť si s tebou hrát, jindy zase všechno snědí a nic ti nenechají, ale to přece neznamená, že život je těžký.

Opravdu těžké je něco jiného, pomyslel si Jirka. Třeba uniknout rackům nebo nepozorovaně přeběhnout přes celé velké náměstí. A hned v duchu viděl sám sebe, jak se proplétá svým milovaným Římem tak šikovně, že o něm nikdo nemá ani tušení.

Je to těžké, ale taky to je velká zábava, usmál se pro sebe Jirka.